

Priestor pre život

časopis Ročník I Číslo 4 Cena zdarma

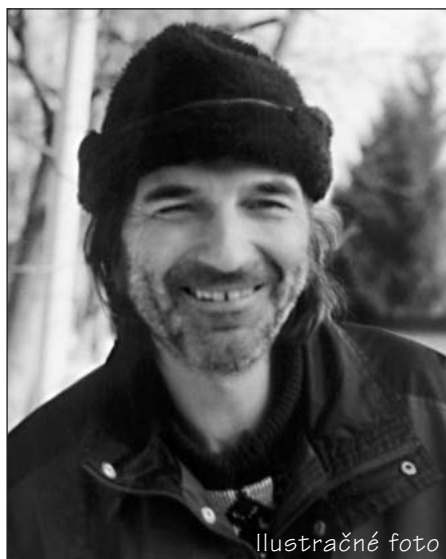
Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. No budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za pochopenie ďakujeme.

Úvodník

Priestor pre život nie je ako iné časopisy, ktoré poznáte. Dokonca sa ani nedá čítať bežným spôsobom, ako ste zvyknutí. Preto ak očakávate niečo čo poznáte, radšej časopis darujte niekomu, kto si naň nájde čas. Povrchným čítaním totiž nečítate náš časopis. Čítate iba články – NIE to, čo chcú povedať. To sa dá iba pozorným čítaním srdcom – precítením, ako by sa veci týkali Vás. Priestor pre život je čiernobiely časopis o našom „čiernobielom živote“, no ak budete čítať medzi riadkami, nájdete tam celé farebné spektrum.

Ozvali sa hlasy, aby sme boli opatrní pri šírení našich informácií. Aby sme „zmiernili“ naše témy, aby sme sa vrátili do všednosti a zvyklostí, ktoré sú. Možno že tieto rady sú dobre mienené, no určite šíria strach. Mnoho ľudí si myslí, že sme len malá skupinka bláznov ktorých nikto neberie vážne. Možno nie je nutné, aby nás väčšina brala vážne. Stačí, ak nás chápe menšia časť verejnosti myslíaca nadčasovo - myslíaca srdcom. Chceme oznámiť našim čitateľom a celému svetu, že nebudeme zmiernovať naše bláznovstvá. Naše témy sa dotknú všetkých, či sú to inštitú-

cie alebo jednotlivci. Určite to mnohých pobúri a určite mnohých zaujme. Určite sa nevyhneme všetkým témam, ktoré sú súčasťou nášho života. Čím viac budeme mať našich nepriateľov, tým viacej sa objaví spojencov. Aj v rodinách môže nastať rozdelenie a rozpor názorov. Matka s dcérou budú vnímať svet inak ako syn s otcom. Je doba tretieho tisícročia. Už nežijeme v stredoveku, a to je dobre. A práve tieto rozpory v rodinách a aj v štátoch posunú vývoj udalostí. Možno to v prvej etape

ilustračné foto

Radý hlúpeho Jana

čítajte na strane 4 a 5

spôsobí chaos a rozdelenie, no po búrke prichádza k vyjasneniu. Vtedy si vyjasníme sami v sebe kto sme a kam smerujeme. Preto dobre mienené rady „byť opatrní“ nebudeme brať vážne, nech sa deje čokoľvek. Nie sme dokonalí a dokonca ani dobrí. Možno je naša „filozofia“ chybná, pomýlená alebo zavádzajúca. A či len preto nemôžeme vyjadriť naše názory? Nesnažíme sa ľudí presvedčať o našej pravde. Len našu pravdu hlásame. Či len preto nemôžeme hlásať našu malú, možno „bláznivú“ pravdu? Umožnime to každému. Či nie je pravda, že veľká pravda sa skladá z malých právd? Preto hlásajme všetky svoje pravdy a nedajme sa zastrášiť a odradiť. Veď čo nám môže urobiť človek? Môže zabiť naše telo, môže nás umlčať, no je to málo na to aby pravda a Láska nerozprestrela svoje krídla. Bremeno poznania za ktoré sa križovalo a zabíjalo je tým najľahším bremenom aké existuje. Je ľahké ako vánok a povznášajúce ako radosť z krásne prežitého dňa. Život sa nedá zastrášiť ani odradiť, život proste JE a BUDE. Preto ľudia, nebojme sa ničoho na tomto svete. Ani smrti, núdze, či nenávisť. Lebo Ty, čo čítaš tieto riadky, si ODVAHA sama. Len si spomeň že je to tak. Radosť v tvojej duši ti dosvedčí, že nejestvuje nič čoho sa bojíš. Nič, čo by mohlo ublížiť tebe a tvojím blízkym. Lebo náš život je večný. A aj smrť je len novým ŽIVOT.

Pôžitok a radosť nie je to isté!

Motto: Človek sa nenarodil pre pôžitok, ale pre radosť.

Paul Claudel

Nie je nič zlého v tom, keď niekto s chuťou zahryzne do jablka, so záľubou zdvihne pohár vína, s pôžitkom sa vznáša vo valčíkovom rytme alebo rozumie dobrému žartu. Na pôžitku človeka nie je nič zlého. Ale srdce sa ním nenasýti. Pôžitok nepreniká hlbšie, nedotýka sa srdca.

A srdce predsa túži po tom, čo ho obšťastňuje, nadchýňa, obdarúva, obohacuje. Po čom túži srdce je také vzácné, že básnik rezignuje: „Srdce žiada priveľa.“

Nenarodili sme sa pre pôžitok, ale pre radosť. Pôžitkov dnes máme neobyčajne mnoho a sú veľmi rozmanité. Ale popri nich, alebo lepšie povedané práve s nimi, rastie aj všeobecná neradosnosť. Pôžitok je slasť pre nervy, rozkoš a zmysly. Radosť je však vecou srdca a svetlom duše.

Naše zmysly môžu sprístupniť vchod do

najvnútornejšej komôrky srdca: veď uchom vnímame spev sláviky, okom farebnú krásu západu slnka, stiskom ruky skúsenosť prítomnosti. Ale až potom, keď tieto skúsenosti preniknú hlbšie, keď v nich prežijeme pokoj a krásu, keď sa stanú zavolaním lásky, lásky volajúcej a odpovedajúcej, až potom sa najhlbšej túžbe dostane naplnenia.

Svet môže pôžitky dávať alebo brať. Srdce môže radosť prijať a zachovať. Sv. Augustín hovorí: „Duša sa živí tým, z čoho má radosť“.

Rozhovor s bezdomovcom, ktorý na to vôbec nevyzeral

Videla som ho niekoľko krát. Kľučal so zopätými rukami v chodbe nášho kostola. Čistý, slušne oblečený, ešte mladý muž. Prosil o milodary. Pokorný a usmievavý. Súcitila som s ním, aj keď sa mi v srdci vynárala otázka: „Prečo?“ Prečo tento slušne vyzerajúci muž s milým úsmevom nepracuje a nestará sa o rodinu? Prihovorila som sa. Môj záujem ho očividne potešil. Rozmýšľala som, ako mu pomôcť. Sama nezamestnaná, matka troch detí, jedno z nich je zdravotne ťažko postihnuté. Rodina žijúca v nedostatku a chudobe, aj vinou zadržaných a neskoro vyplácaných výplat za poctivú prácu manžela. Nestážujem sa však – chudoba mi pomohla duchovne rásť.

Známeho - neznámeho muža som poprosila o rozhovor pre PPŽ. Súhlasil. Nuž teda - prečo?

▪ **Predstavíš sa nám?**

Volám sa Roman. Mám 34 rokov a pochádzam zo Starej Turej. ZŠ som ukončil v Starej Turej, potom som absolvoval SOU banícke v Havířove.

▪ **Čo tvoja rodina, prezradíš nám niečo bližšie?**

Otec žije, ale odpísal ma zo života. Nehlási sa ku mne. Matka zomrela. Spáchala samovraždu. Utopila sa. Pred tým sa utopil aj môj 6-ročný brat.

▪ **Nerozmýšľal si nad založením vlastnej rodiny?**

Žil som s dvoma ženami. Rozišli sme sa. Prvá ma vymenila za iného a druhá prestala mať záujem, keď ma zavreli na základe krivého obvinenia. Nikto mi neveril. S touto ženou som čakal dieťa, hoc bola vydatá. Muž od nej odišiel. Dieťaťko prišlo na svet priskoro. Nebolo schopné života.

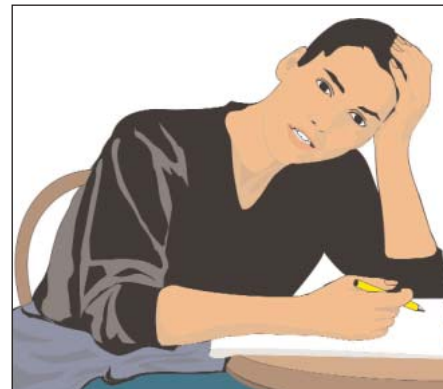
▪ **Si mladý. Nesnažíš sa nájsť si zamestnanie?**

Som ťažko chorý. Mám nádor na mozgu, následok autohavárie. Zrazil ma kamión. Kamarát zostal tam, ležať mŕtvy na ceste. Mňa v nemocnici zachránili, ale možno na moju škodu. Niekedy by som tu už radšej nebol. Mám následky na celý život. Hlava, neposlúcha ma. Ani nohy, mávam epileptické záchvaty. Ale... tulák je kráľ. Som slobodný, bez záväzkov, pochoďím celé Slovensko.

▪ **Ako prežiješ, čo jedávaš?**

To, čo si vyžobrem. Nájdu sa ešte dobrí ľudia, ktorí mi pomôžu. Najradšej navštevujem

kostoly a fary. Tam vždy niečo dostanem pod zub. Poznajú ma na vrútockej fare. Sestrička ma nikdy neodmietne, som jej veľmi vďačný. Je tam aj veľmi dobrý kaplán, mám ho rád.

▪ **Teda, katolíci pomáhajú?**

Ja chodím aj na evanjelické fary, vlastne som evanjelik. Ale katolíci mi už veľa pomohli. Aj teraz. Dostal som záchvat a kým som bol v bezvedomí, okradli ma. Niektu mi potiahol vak, všetky veci - celý majetok. Pomohli mi v Lúči, v katolíckom kníhkupectve. Akurát tam bola jedna zlatá pani ochotná pomôcť. Požičali nový vak, darovali mi ponožky a spodné prádlo. Predavač mi dovolil u nich aj prenocovať, mohol som sa okúpať. Pán Boh zaplatí!

▪ **Takže, si spokojný so svojím životom?**

Najhoršia je zima. V lete sa už ľahšie pretličiem.

Vieš, ako ťažko sa človek zo spodiny, z ulice, môže zodvihnúť o kúsok vyššie? Nie, nebarvi ma taký život, ale... nechcú ma ani hore. (Významne ukázal očami na nebo). Tri krát som sa pokúšal spáchať samovraždu. Pustil som si plyn, chcel som si vpichnúť alkohol do žily. Snažím sa, ale...nejde to. Aj to je neuveriteľne ťažké!

▪ **Nerob to! Máš zástancov na druhom svete, prihovára sa za teba brat a určite aj mama, nechce, aby si išiel rovnakou cestou za ňou.**

A vieš, že som jednému samovrahotovi aj zachránil život? Bolo to vtedy, keď som si chcel vpichnúť alkohol z fapky do žily. Mal som pripravenú injekčnú striekačku. Sedel som už celkom odhodlaný na cestu na druhý svet, keď prišiel ku mne druhý mladý chalan, ktorý mi prezradil, že sa chce hodiť pod vlak. Povedal som mu o svojom úmysle. Sadol si ku mne: „Vieš čo, vpichni aj mne, azda bude dosť pre oboch...“ Nabral som alkohol do striekačky, triasli sa mi však ruky a vypadla mi ihla na betón. Bola zakrivená, ohnutá, nedalo sa ňou pichnúť do žily. Tak sme si spolu posedeli, vyfajčili jedinu cigaretku, ktorú sme mali, vypili fapku a rozišli sa ako kamoši. Aby sme žili ďalej.

No... som žobrák, chorý Lazár, ale Pán Boh to vidí.

Áno, Kráľ zeme i neba to vidí. Vidí všetku biedu a nespravodlivosť. Vidí chorých, zranených, ukrivdených a poznačených ľudí nesprávne chápanou slobodou a hygienizmom dnešnej modernej doby, túžbou mať, vlastniť, hoc aj na úkor iného.

Raz budeme všetci stáť pred Božou tvárou. Každé koleno sa zohne pred majestátnom Najvyššiemu. Kde sa zaradíme? Medzi Božie deti - deti svetla a lásky, alebo budeme zrelí pre večnú tmu? Rozhodnutie je i v tvojom srdci, na ktorého steny Boh neustále klope. Kľučka je však iba zvnútra. My sami sa musíme otvoriť pre Božiu milosť a rozdávať lásku navôkol.

Zhovárala sa Katka

Poriadok „versus“ ne poriadok

Nepoznám človeka, ktorý by povedal, že chce žiť v neharmonii. A ani v špine či neporiadku. Dá sa však poriadok „UROBIŤ“? My tvrdíme že nie. Poriadok proste JE alebo NIEJE. Ale urobte si názor sami.

Pokiaľ má niekto harmóniu v sebe, prejaví sa táto harmónia vo všetkom čo bude robiť. Bude ju vidieť v každom jeho čine a vo všetkom čoho sa dotkne. Keď bude napríklad takýto človek odkladať veci do skrine, všetko hneď uloží, alebo inak povedané, „harmonicky položí“ (nie nahádza). Nevzniká tak neporiadok, niet čo upratovať. Je mu to tak prirodzené a samozrejmé, že má uložené všetko aj bez upratovania. Takto zažíva sám seba vo svete, ktorý si okolo seba vytvoril, alebo inak povedané „stvoril“. Tomu sa dá povedať naozaj poriadok.

Naproti tomu neharmonický človek tak

isto prejaví sám seba v každom svojom čine. A aké sú jeho činy, takým sa stane aj jeho život. On nemá čas veci ukladať. Také ponožky, to je jedna kopa. Postupne má okolo seba viacej a viacej neporiadku a on si to ani nevšimne! Keby si uvedomil koľko krát držal každú jednu ponožku v rukách, kým našiel rovnaký pár, tak zistí, že už dávno mohol mať všetko uložené. A to v kľude a nie pri rannom zhone. Takýchto ľudí poznať aj podľa toho, že bývajú už od rána nervózni. A majú byť aj z čoho. Veď všade okolo nich je neporiadok v ktorom sa naozaj nedá cítiť harmonicky.

Preto si títo ľudia našli riešenie, ako za-

viť oči pred vlastnou neharmoniou, ktorá sa prirodzene prejavuje navonok ako neporiadok. Týmto riešením je **chorobné upratovanie**. Vtedy upratujeme iba navonok, ale v sebe a v svojom živote opäť nie. Stávame sa tak pokrytcami, lebo zatvárame oči pred vlastným neporiadkom tým, že ho odstránime. Človek veci sice navonok poupratuje, ale za pár dní je znovu všetko po starom a neporiadok sa hromadí. Stáva sa to preto, lebo upratovaním odstraňujeme iba dôsledok, nie však príčinu. A pokiaľ trvá príčina, bude vznikať aj dôsledok - neporiadok. Ukazuje nám tak vlastnú neharmoniu vzniknutú necitlivosťou a ľahostajnosťou k životu. Pokiaľ neodstránime príčinu, neporiadok znovu vytvorí strach z pravdy a núti do ďalšieho chorobného upratovania. Ale **kde je strach, tam nie je láska**, porozumenie a ani harmónia. Nebojte sa preto neporiadku. Chce vám ukázať cestu k harmónii a k sebe samému.

Nebo a peklo

Všetci sme už veľa krát počuli tieto slová. Peklom nás v detstve strašievali: „Buď dobrý, inak ťa vezme čert“. Alebo ste isto počuli slová: „doma mám peklo“ a podobne. „Nebom“ sa na rozdiel od „pekla“ nestrašilo, ale „motivovalo“. A tak bolo „nebo“ po celé storočia neúnavne sľubované cirkvami. Existuje niečo také ale naozaj?

Skúsme hľadať v slovách „NEBO“ a „PEKLO“ vyjadrenie niečoho čo poznáme a zažívame v každodennom živote. Vyjadrenie niečoho skutočného a reálneho. Aby sme vyjadrili pojem „neba“ a „pekla“, využijeme „rozprávkový“ príklad:

Predstavte si peklo a v ňom obrovský kotol okolo ktorého všetci sedia. Pod

kotlom horí oheň a z kotla to dymí a rozvoniava. Všetci majú v rukách lyžice a snažia sa z kotla vyjsť. No vôbec sa im to nedarí. Rúčky lyžíc sú také dlhé, že kým si tračia do úst, všetko vylejú. Najmä keď sa stále niekto predbieha, zarvadzia alebo v neprajnosti drgne keď sústo je už takmer na dosah. A tak sú všetci ukrutne hladní a trpia „ako v pekle“.

V nebi to na prvý pohľad vyzerá podobne. Všetci sedia rovnako ako v pekle okolo kotla z ktorého rozvoniava úplne také isté jedlo. Každý má v ruke lyžicu, a ako už isto tušíte, aj rúčky sú na nich rovnako dlhé ako v pekle. Nikoho však ani nenapadne z kotla jesť. Navôkol sedia priatelia a kto by vtedy myslel na seba. Preto každý s radosťou kŕmi spolusediacich. Tí však chcú tiež niekoho kŕmiť. A tak sa dostane každému v miere akou sám dával druhým. Potom sú všetci nasýtený a šťastný. Lebo jedlo, ktoré prijímajú, má meno Život.

Možno povieť - pekná rozprávka. Keď sa však pozriete reálne na ľudské životy, musíte uznať, že žiť sa dá „ako

Priestor pre život

v nebi“ alebo „ako v pekle“. A to čo nám robí peklo zo života sme my sami a náš vlastný egoizmus. Pritom by stačilo tak málo a mohli by sme žiť „ako v nebi“. A nič viac ako už máme k tomu nepotrebujeme. Stačí otvoríť oči a hlavne, svoje srdce. Každý totiž hrá hlavnú rolu vo „filme“ svojho vlastného života, ale aj vedľajšie role v životoch ostatných. Väčšinou však každý myslí iba na svoj „film“ života a iné filmy ho nezaujímajú. Stará sa len o svoj svet a životy ostatných sú mu ľahostajné. Pokiaľ však hráme múzre vedľajšie role v životoch druhých, nečudujme sa, keď aj oni budú hrať mizerné svoje role v tom našom. Pokiaľ sme sami nevrli keď „musíme“ slúžiť druhým, nečudujme sa, že aj oni odfláknú svoju službu pre nás, alebo ju urobia s nechufou. Tak sa nám všetko vráti tak, ako sme sami dali. Toľko radosti a šťastia dostaneme, koľko sami úprimne dáme. A ak my „nekŕmime“ iných Láskou, nebude Láska ani v našom živote. Lebo Láska sa dá iba dávať, nikdy nie brať. A keď dávame to najlepšie čo máme, môže sa Láska stať aj v našom živote.

Kostolný ľud

Podľa českého psychiatra, stáleho diakona a premonštrátskeho terciána Maxa Kašparů sa dá kostolný ľud rozdeliť do siedmych skupín. Prečítajte si nasledujúce charakteristiky a pokúste sa sami zaradiť do jednej z nich. Veríme, že vo vtipnom tóne nájdete pri čítaní nasledujúcich riadkov aj priestor na vážne zamyslenie.

1 Chodiči (od slova chodiť)

Je to dosť početná skupina nedeľných návštevníkov kostola. Ak medzi nich patríte, určite sa spoznáte.

Každú nedeľu ráno v klobúku, či v inej sviatočnej rekvizite, vstupujú do priestorov chrámu. Väčšinou tam majú svoje miesto a sú nespokojní, ak im to miesto niekto obsadí. Či už v lavici, alebo pri vchode do kostola. Práve tam stoja najradšej. Čím ďalej od oltára - tým lepšie. Pokiaľ je vchod do kostola priamo oproti hlavnému oltáru, zostávajú stáť často rovno na prahu. Keď sa ich tam ocitne aspoň päť, zablokujú vchod, čo zvonka budí dojem, že kostol je nabitý do posledného miesta a ďalší sa tam už nevojdú. Pritom je kostol plný prázdnych lavíc.

Chodiči sú tí, ktorí síce chodia do kostola, ale iba na svoje

miesto, alebo hneď vedľa. Bližšie k oltáru to akosi nejde...

Chodia tak roky, možno desiatky rokov, ale prakticky nepristupujú nikdy ku sviatostiam. Nie že by nemohli, ale že by im v tom bránila cirkevno-právna prekážka. Proste neprijímajú nič viac, než to miesto vzadu v kostole! Odvolávajú sa na to, že im to stačí a možno túto skromnosť chápu ako most. Zato si vždy chodia po popol. Je zaujímavé porovnať, koľko ľudí ide v nedeľu po Popolcovej stredě na sväté prijímanie a koľkí si idú po popol. Po ten idú takmer všetci. Je to možné vysvetliť tým, že prijatie Eucharistie, na rozdiel od prijatia popola, je spojené so

Sviatosťou zmierenia a s určitou úrovňou duchovného života. Ten, kto si ide iba raz za rok iba po popol, má dojem, že žije bohatým duchovným životom... Nech sa všetci v nebi i na zemi pozerajú, aký on, pravoverný a zapálený katolík prináša týmto aktom obeť!

Jeden kňaz vravel, že pri udeľovaní popola pristúpila k nemu staršia žena a otvorila ústa. Zo psychoanalytického hľadiska je to dosť výstižné gesto.

Vráťme sa však ku skupine chodičov. Keď kňaz vysloví na konci bohoslužby nimi dlho očakávanú vetu: „Idte v mene Božom“, s radosťou a s únavou odpovedia: „Bohu vďaka“. A pre-

to, že stoja práve pri dverách, sú z kostola vonku prví a majú zase na týždeň pokoj. To, čo sa robí vo farnosti, ich vôbec nezaujíma.

2 Plniči (od slova plniť povinnosť)

Plnenie povinností nastáva tam, kde chýba láska. Ak rodičia nemajú radi svoje deti a nevenujú im patričnú pozornosť, nastupuje tu zákon, ktorý deti chráni a určuje rodičovské povinnosti.

Keď chradne láska medzi manželmi, odvolávajú sa na plnenie manželských povinností. Keď už vyhorel vzťah medzi kresťanom a Ježišom, nastupuje do platnosti plnenie náboženských povinností. Predvojnový katechizmus doslova uvádzal: „Je povinnosťou katolíckeho kresťana raz do roka sa vyspovedať a Najsvätejšiu sviatosť prijať najlepšie v čase Veľkej noci“. Plniči sa od chodičov líšia i tým, že raz do roka si túto povinnosť plnia.

3 Jednoročiáci (od slov jedenkrát do roka, na Vianoce)

Všeobecne najhlučnejší dav jednoročiakov smeruje do najbližšieho kostola na polnočnú svätú omšu, aby si doprial tradičný sentimentálny bonbónik na oslavu „brucha-plných“ sviatkov slnovratu. Ďalší dôvod na to, aby sa mohli po celý rok oháňať svojim kresťanstvom, preto že boli na polnočnej a na vyzvanie

pokračovanie na strane 7

Hlúpy Jano radí ako zlepšiť svet v ktorom žijeme

1. Téma: RAKO VINA

Čia je to vina, RAKO - Rakovina? Kto je zodpovedný za to, čo spôsobilo rakovinu u ľudí? Hľadáme množstvo dôvodov a príčin. Odvolávame sa na zlé životné prostredie, chemikálie v potravinách, nesprávny životný štýl a množstvo iných „rozumných“ zdôvodnení. Spoločnosť na celom svete investuje obrovské miliardy na výskum a hľadanie lieku proti rakovine. Budujú sa nákladné onkologické centrá. Vyhlásili sme BOJ s rakovinou. No často naše „bojovanie“ končí smrťou. Ktosi nám pripomínal že: „Kto mečom bojuje, mečom aj zhyne!“ V tomto článku ponúka hlúpy Jano terapiu na liečbu rakoviny. Záleží na nás či uveríme, alebo budeme BOJOVAŤ ďalej.

V druhom čísle PŽ sme písali o sile myšlienky jednotlivca a kolektívu. Málo z nás ľudí si uvedomuje, že naše **myšlienky strachu, nenávisť, zloby, nepokoja, nedôvery, lakomosti a iných negatívnych myšlienok sú schopné sa zhmotniť do nášeho vlastného VÝTVORU - NOVOTVARU zvaného RAKOVINA**. Koľko dospelých ľudí chorých na rakovinu preživali pred „ochorením“ tieto emócie? Sila našich vlastných myšlienok spôsobila túto chorobu. Ľudia nechcú počuť, že je to ich vlastný VÝTVOR. Chcú počuť o lieku, ktorý vylieči rakovinu. Chcú, aby ich niekto vyliečil. Hovorica: „Dajte mi liek!“ Vlastnú zodpovednosť a spoluúčasť však často nenávisťne odmietajú. Tisíce vedcov, lekárov a biológov hľadá liek proti rakovine. Výskum

„požiera“ obrovské miliardy a lieku niet! A žiaľ, pri doterajšom chápaní ani dlho nebude.

Doteraz lekári „LIEČIA“ rakovinu podávaním rádioaktívnych citostatík, ožarovaním a podobne. Ako môžeme zahubiť náš vlastný výtvor v podobe negatívnych myšlienok zhmotnený do rakovinového nádoru? **Ožarovaním alebo podávaním rádioaktívnych citostatík?**

„VYREZAŤ“ nádor ako niečo nezdravé a neprirodzené nič neeší, ak „pacient“ žije vo svojich negatívnych emóciách ďalej. Lekári tvrdia, že úspešnosť ich liečby je vysoká, no často sa to stáva len preto, že pacient prehodí výhybku svojho myslenia a zastaví negatívne emócie, ktoré nádor spôsobili. „Vďaka“ tomuto procesu

liečby, ktorý ničí a zabíja aj zdravé bunky si pacient uvedomí, že tento spôsob liečby nie je dobrý a často sa sám rozhodne, že sa nedá viac trápiť. A úspech si vždy pripíše lekárska veda. **Koľko lekárov pripomína vyliečeným „chorým“ že: „Tvoja viera ťa vyliečila?“**

Nepochybne aj medzi lekármi sú výnimky a „liečia“ ináč. **Pýcha, nadutosť a neomylnosť lekárskeho stavu nedovoľí, aby sa zrušil mýtus, že ONI liečia.**

Počúvajte lekári Slovenska a lekári celého sveta. Klamete ľudí! Nie len vašou „osvedčenou“ terapiou, ale aj zatajovaním

faktu vlastnej zodpovednosti pacienta za chorobu. Tým udržujete stav nevedomosti, zbytočného utrpenia a bolesti! Hypokratova prísaha vám ponúka ako to urobiť: **„Hovorte ľuďom pravdu!“** Pravda je oslobodzujúca, hoc niekedy aj krutá. Nie len pre pacientov, ale aj pre vás. Milí pacienti a lekári, **NEBOJUJME** s rakovinou. Zastavme ten boj na život a na smrť!

Pacienti rakoviny. Často Vám stačí odpustiť alebo sa prestať sa báť. Milovať, nezávidieť, byť pokojným a „BOJ“ s rakovinou máte vyhrať. Pre človeka je

prirodzené byť zdravý a každá choroba ustúpi aj v tom najpokročilejšom štádiu. Každú chorobu lieči náš „vnútorný lekár“, ktorého sme nazvali imunitný systém. Je dokonalejší ako všetky svetové laboratória na výskum rakoviny dohromady. Vy lekári si ale nemyslite, že vaše pôsobenie a vaša potrebnosť končí. Komu by pacienti rýchlejšie uverili, ako vám lekárom? Čo keby ste hlásali tieto jednoduché pravdy? Vaša dôveryhodnosť by získala väčšiu vážnosť a **stali by ste sa lekármi nie len chorých tiel, ale aj chorých duší.**

U detí nespôsobuje rakovinu vlastné myslenie (ako je to často u dospelých), ale ich vnútorný proces na duševnej úrovni, kedy nás ostatných chcú upozorniť na hluchotu a slepotu. Rakovina u detí je často varovaním a mentom ukazujúcim, že kráčame nesprávnym smerom. Často sa stáva, že dieťa chorobou upozorňuje svoju rodinu práve na to.

Deti nás upozorňujú často bez slov a sú ochotné pre naše nepochopenie aj zomrieť. Obetovať seba len preto, aby sme sa zobudili! Utrápené deti bez vlasov na onkológiách sveta nás všetkých upozorňujú, že poznáme liek proti RAKO-VINE. Tým liekom je pravda, tým liekom je láska. Stačí chcieť a začať, teraz HNEĎ.

2. Téma: O diabloch a satanoch

V preklade diabol a satan predstavujú ohovárača a odporcu. Kto z nás nie je často ohováračom a odporcom? Tieto slová v preklade nie sú až také „diabolské a strašidelné“, ako keď ich vyslovíme priamo - DIABOL, SATAN. Často len vyslovením týchto slov máme strach. Viete čoho sa bojíte? Samých seba, našich diabolských či satanských vlastností.

Hlúpy Jano vám prezradí tajomstvo tajomstiev: „Satan a diabol nejestvujú“. Existujú len v nás samotných a v našich predstavách. Všetci, čo nás strašia satanom a diablom sú najväčšími obeťami svojich satanských schopností. Kto sa bojí o svoj vplyv a moc, tomu ostáva len STRAŠIŤ. Strach je najmocnejším nástrojom ovládania národov a veriacich. Falošní proroci kričia: „Chyťte falošných prorokov“. Pravých prorokov poznáte podľa toho, že nešíria strach. Sú nositeľmi Lásky, nie strachu. Vôbec si nemusíme dávať pozor na falošných prorokov, sú odhalení sami sebou. Jediným slovom o strachu, posudzovaním, odsúdením, hriechom, hrozbou trestu sa sami nazvali falošnými prorokmi. Poznáme ich ľahko. Bez zaváhania určíme ich pôvod, stačí ich počúvať. Nikto nás nemôže pomýliť, ako sa to často hlása z pulpítov chrámov. Iba ak my sami

chceme byť klamaní a oklamaní. Žiaľ, aj to sa často stáva.

Vôl, ktorý si nechal zavesiť na krk ťažké jarmo, sa chváli jeleňovi: „Mám o seba

postarané“, poučuje jeleňa. „Žijem v teplej maštali a dajú mi napiť aj nažrať do sýtosti“, tvári sa múdro. Chváli sa, že pochodil veľa miest a stretol veľa ľudí a zvierat. Jeleň len počúva múdreho vola a so slzami v očiach spomína na život v núdzi a nepohode. Vôl presvedča jeleňa, aby si aj on nechal zavesiť jarmo a nebude zažívať doby núdze a nepohody.

Keď jeleň odmietne a volí radšej svoj, často strastiplný život, vôl sa na neho osopí: „Ty hlupák nehodný mojich múdrych rád, poviem všetkým volom na svete, aký si nehodný, nevďačný, hlúpy a bezočivý. Ja totiž nie som obyčajný vôl. Som vodcom všetkých volov na svete. Postarám sa o to, aby všetky zvieratá a ľudia nenávideli jeleňov. Postarám sa, aby na teba ľudia poriadali poľovačky a zabíjali nehodných jeleňov. Budem hovoriť všetkým, aké obrovské nebezpečenstvo plynie od zvieracej rasy zvanej jelene. Pre nás volov je veľmi nebezpečné, bezbožné, diabolské a hriešne, žiť tak slobodne ako jelene. Budem hlásať túto pravdu o jeleňoch na námestiach, chrámoch, v médiách. My voly máme veľký vplyv a moc. Sme bohatí a mocní. Beda vám diablom posadnutí. Beda vám, budete zatratení!“

3. Téma: Samovraždy! Čo s tým?

Čo sa deje v myšliach samovrahov? Čo ich motivuje k samovražde? Prečo? Pýtajú sa mnohí. Samovraždy v kresťanskom svete považujeme za niečo hriešne a neprípustné. Niektoré cirkvi a kňazi odmietajú pochovať samovraha. Zodpovednosť za samovraždu pripisujeme samovrahovi, spoločnosti alebo rodine a oni často odmietajú podiel zodpovednosti alebo spoluúčasti. Je to správne! Nie sme aj my tak trochu zodpovední za samovraždy našich blízkych!

Mnoho ľudí rieši svoje problémy „útekom“ z tohto sveta. Známe sú nám klasické spôsoby samovraždy ako obesenie, zastrelenie, otrávenie a mnohé iné. My ostatní, čo sa cítime normálni tvrdíme, že by sme NIKDY nespáchali samovraždu. Ale často sa samovraždíme inými a ešte krutejšími spôsobmi. Neveríte? Tak sa pozrite! Vraždieme sa svojimi nerestami, pýchou, závisťou, zlobou a inými ncnosťami. Niektorí ľudia týmito vlastnosťami páchajú samovraždu až do neskorého staroby. Aký je rozdiel medzi klasickým samovrahom, ktorý ukončí život jedným rozhodnutím, ako medzi množstvom cnostných samovrahov, ktorí sa zabíjajú pomaly, ale isto? Preto, náboženské spoločenstvá, ktoré odmietate pochovávať klasických samovrahov a radi poučujete, že je to hriešne a bezbožné, začnite ich pochovávať s normálnou úctou. Tak ako pochovávajúte „cnostných“, ktorých sú plné cintoríny. Zabíjate sa pomaly alebo rýchlo, je v tom až taký rozdiel?

Radi poučujete, že samovražda je zbabelosť, nezodpovednosť, nedostatok lásky k blížnemu a podobne. Mýlite sa, dámy a páni. Samovražda

vyžaduje veľkú odvahu a obetavosť. Ak si prečítate o japonských samurajoch, dozviete sa, že boli pripravovaní na spáchanie samovraždy v prípade,

keď stratia česť. Harakiri, ako nazývali svoj odchod zo sveta od nich vyžadoval veľkú odvahu a obeť. Dnes by možno týchto odvážnych mužov vďaka niektorým náboženstvám ani nepochovali. A práve ľudia, ktorí samovraždu odmietajú a odsudzujú, sú v spoločenskom systéme ľudstva jej najväčšími tvorcami.

Jedným z najznámejších samovrahov v histórii ľudstva bol Ježiš Kristus. Vedel už dávno pred tým, že ho za jeho názory zavraždia. Teďa, keď to vedel, mohol sa skrýť alebo utiecť. Tým že sa neskryl, stal sa vedomým samovrahom. Aj japonský samuraji mohli pred stratou cti utiecť alebo sa schovať, ale neurobili to. Hoc sa našli aj takí.

Ježiš nám pripomína svojim životom že strach o život je najväčšie nepochopenie ŽIVOTA. Ježiš nás neučil, aby sme sa skrývali pred sebou samým, ako to robí väčšina s nás až do konca svojho života. Sám pôsobil na verejnosti iba tri roky a tým nám ukázal, že nie dĺžka života, ale činy a skutky robia život plným.

Naučme sa chápať samovraždu ako skutok odvahy a nie zbabelosti! Ak človek vidí beznádej, neľudskosť, chamtivosť, zbabelosť a nechce utiecť do všednosti ako drvivá väčšina a rieši to samovraždou, je to zbabelosť? Ty čo čítaš tieto riadky, budeš svojím nepochopením vytvárať ďalších samovrahov? Rozhodnutie je na tebe. Neopakuj si stále že rodičia, učiteľia a kňazi nás učili niečo iné. Neklamali ňa úmyselne. Učili len to, čo naučili ich. No ty si teraz čítal tento text a už nie si nevedomý. Teraz už vieš, a podľa aj toho ŽI.

Pokračovanie o levitácii alebo „návod na lietanie“

Nie je až tak ťažké prekonať gravitáciu. V detstve sme častokrát zažívali prvky antigravitácie. V radosť a eufórii sme podskakovali ako kozľatá a na zlomky sekúnd sme zažívali tento stav. Vráťme sa do svojho detstva a staňme sa na chvíľu deťmi alebo bláznami. Ako deti sme si nevedomovali čo sa s nami deje. Dnes to už vieme. Tí čo si spomenú na tieto zážitky, sú o kúsok bližšie. Tí čo tvdošijne zatlkate že niečo také existuje, nemusíte ďalej čítať tieto riadky. Pôjde totiž do tuhého.

Návod na lietanie: I. etapa:

V tejto forme to nebude skutočné lietanie alebo vznášanie. Bude to niečo, čo využívajú tibetskí mnísi pri dorozumívaní sa a pri komunikácii medzi kláštorami. (V prvom čísle PPŽ sme písali o tibetských poštároch). Bude to stav, keď použijeme zem ako pomocný oporný bod. V začiatkoch tohoto tréningu budú iba fragmenty levitácie, no nejakto začať treba.

Čo to bude od nás vyžadovať? Dobré by bolo disponovať dobrou fyzickou kondíciou alebo aspoň priemernou. Podmienkou je dobrá obuv s vystuženými členkami. Najskôr si vyberte kopec. Nemal by to byť kopec s tvrdým kamenistým podloží. Najlepší je kopec porastený lesným machom, ihličím alebo listím v dĺžke aspoň jedného kilome-

tra. Toto mäkké podložie nám dáva väčšiu istotu pre prekonanie strachu s prípadného pádu. Kopec by mal mať súvislý spád. Nie moc strmý a ani moc vodorovný. Ideálny kopec treba hľadať, nájsť a „tréning“ absolvovať stále na tom istom. Kým nezvládneme vybraný kopec, nehľadáme iný. Vyjdime na kopec a určíme si trasu kadiaľ sa rozbehneme. V prvej fáze to môže byť beh, no po nadobudnutej rýchlosti sa snažíme skákať čo najdlhšie skoky.

Prvou fázou sú skoky. Pred tým sa snažíme navodiť stav radosť. Na kopci si predstavíme, že priestor pod nami nám bol daný pre našu radosť a neopakovateľný pocit, ktorý môžeme zažiť. S týmto pocitom sa snažíme preskakovať niekoľko me-

trov dlhé skoky.

Ak budeme postupovať správne, dotyky so zemou budú po dlhšom tréningu neuveriteľné ľahké. Budeme mať pocit, že dotyk so zemou je ako „dotyk páperia“, alebo ako keby vôbec nebol. Kto zvládne túto prvú etapu levitácie, môžeme pomaly pristúpiť k náročnejšej.

Konkrétne rady pri skokovej levitácii:

- Mať dobrú obuv a určitý tréning pohybu v lesnom teréne.
- „Pokusy“ treba robiť sám (sama) a bez svedkov. Každý pozorujúci môže „zrušiť“ naše pokusy.

- Nezabúdajme, že nepresvedčame druhých a ani seba o možnosti levitácie. Nič si nedokazujeme a snažíme sa len BYŤ šťastný a euforický. Tým že sme šťastný, zrušíme pre uvedenú chvíľku naše myslenie, ktoré je prekážkou levitácie. **Myslieť znamená nič nechápať. Stačí BYŤ.**

- Strach z pádu je najväčšou prekážkou a skracovateľom skokov. Dobré je nacvičiť si pády na zadok. To tiež dodá pocit istoty a zoslabí strach.

- Po nacvičení skokovej levitácie na menej strmých kopcoch si vyberte strmší kopec, kde môže byť dotyk so zemou ešte menej.

- Počas skokovej levitácie sa nekontrolujeme, nepozorujeme. Naším jediným pocitom je radosť a eufória, že **takmer letíme.**

Na desiaty, päťdesiaty a možno až stý pokus sami zistíte, že dotykov so zemou bude stále menej. Keď

absolvujeme pokus možno až sto krát, nezostane po nás stopa v listí alebo machu. Vtedy pochopíte, že dotyky so zemou sú len nepotrebnou baričkou, bez ktorej môžeme žiť a dokonca aj lietať.

Ak zvládneme skokovú levitáciu, môžeme ísť ďalej. Je to len začiatok cesty ktorá nás čaká. Na tieto pokusy nepotrebujeme učiteľa, lebo náš učiteľ je v našom srdci. Tí, ktorí sa pokúsia o tento pokus so skokovou levitáciou, nám určite napíšu svoje pocity a podelia sa s ostatnými.

Čo si v Priestore pre život môžeme o levitácii ešte povedať?

1. Ako zvládnuť chodenie po vode.
2. Ako zdvihnúť predmet vážiaci niekoľko ton.
3. Ako zvládnuť vnášanie predmetov.
4. Ako zvládnuť vznášanie svojho tela.

Prezradíme vám tajomstvá kúzelníkov a iluzionistov. Lebo nie je nič skryté tak, aby to nevyšlo na povrch. Nič nie je tak utajené, aby sme sa to nedozvedeli.

Ak sa nájde len jeden človek, ktorý nám napíše svoje zážitky so skokovou levitáciou a podeli sa s nami ostatnými, budeme v tejto téme pokračovať. Ak nie, počkáme na ostatných až nájdu vôľu a ohotu v tejto téme pokračovať. Vy ľudia spolurozhodujete o tom, či budeme spolu lietať. Ďakujeme Vám za Vašu ohotu. Vieme, že raz vzlietneme.

Listáreň

1.
LIST

Na margo článku „Dve cesty“ (PPŽ č. 3, str. 4)

Katolícka cirkev nie je spoločenstvom svätých (na veľké šťastie všetkých hriešnikov, pred ktorými nezatvára dvere). Je to spoločenstvo ľudí, ktorí sa napriek všetkým zlyhaniam snažia nasledovať Ježiša Krista, mystického Ženícha cirkvi-nevesty, ktorý je jediný svätým, dobrým a spravodlivým. Kresťania sú ľudia na ceste. Často slabí, hriešni a Sviatosť zmierenia, ktorú nám daroval Ježiš Kristus, je dôležitá pri ich uzdravovaní a očisťovaní na ceste do nebeskej vlasti. Do kostola nechodia preto, že sú bez chýb a pádov, čistí od hriechov, ale ak sú pravdiví a úprimní, sú si vedomí svojej hriešnosti a hľadajú Božie odpustenie. Neznamená to však, že všetci ľudia, ktorí chodia do kostola sú zrelí kresťania na správnej ceste do žiarivej večnosti.

Ak sú voči sebe čestní a pravdiví, odovzdávajú svoje hriechy Ježišovi Kristovi, Vykupiteľovi, ktorý zvíťazil nad kniežatom temnôt svojou smrťou na kríži a zmŕtvychvstaním. Nemýľme si pojmy: pred Bohom nás neospravedľujú naše dobré skutky z Jeho milosti, ale viera v ukrižovaného Ježiša, Božieho Syna, keď ho prijímame do nášho srdca a života ako svojho Pána a osobného Spasiteľa a odovzdáme mu svoje hriechy, aby ich umyl svojou presväťou Krvou, vyliatou za nás na kríži. Ak ho však skutočne milujeme a svoju vieru berieme vážne, zachováme z lásky k nemu aj prikázania nebeského Otca, ktoré sú svetlom pre naše nohy.

Z chrámu odišiel ospravedlnený mýtnik, ktorý uznal svoju hriešnosť a prosil Boha o zľutovanie a milosť. Nie farizej, ktorý si myslel, že je spravodlivý a Božie milosrdenstvo nepotrebuje.

(Sväté Písmo: Lk 18, 9-14)

Katarína Gajdošová

Odpoveď našej redakcie:

Milá Katarína,

V našom článku sme nespomínali len katolícku cirkev. Hovorili sme všeobecne o ľuďoch, ktorí navštevujú chrámy. Hovoríte, že ľudia sa snažia nasledovať Ježiša Krista aj napriek všetkým zlyhaniam. Čo to znamená nasledovať Ježiša Krista? Ak sa nejaký jedinec rozhodol nasledovať Krista, tak sme ho ukrižovali a potom sme ho vyhlásili za svätého. Nakoniec sme si umyli ruky a povedali, sme hriešnici, mýlili sme sa a ďalších svätých križujeme ďalej. Robíme to tisíce rokov a nestačí, keď si potom povieme, že sme hriešnici a mýľliť sa je ľudské. Múdro sme si to vymysleli, ako sa sami pred sebou ospravedľujeme. Keby sme sa z toho aspoň poučili! No opak je pravdou. Ak stovky rokov robíme tú istú chybu a budeme stále opakovať tú istú frázu: „sme hriešnici a do kostolov chodíme preto, že hľadáme Božie odpustenie“, asi robíme kdesi chybu. Píšete: „Ak sme voči sebe čestní a pravdiví, odovzdáme svoje hriechy Ježišovi Kristovi, Vykupiteľovi, ktorý zvíťazil nad kniežatom temnôt svojou smrťou na kríži a zmŕtvychvstaním“. Čo znamená tieto slová? Kto im rozumie? Ako súvisia s reálnym životom? Čo ak týmto frázam nerozumieť ani tí, čo ich hlásajú? Pomohli snáď tieto frázy zmenšiť zlo, ktoré sa dialo a deje na svete?

Ďalej píšete: „naše dobré skutky nás pred Bohom neospravedľujú, ale ospravedľuje nás viera v Ježiša Krista“. Čo to je viera v Ježiša Krista? Nie je lepšie robiť dobré skutky, ako veriť viere v Ježiša Krista a robiť stále tie isté chyby? Či to nie je to isté, len jednoduchšie povedané? Či nebolo v chrámoch povedané, že viera bez skutkov je mŕtvou vierou? Alebo či nepovedal Ježiš: „Keď pomôžete biednym, nasýtíte hladných, utešíte beznádejných, MNE ste tak urobili?“ Namiesto slov a fráz ako: „Vykupiteľ, Spasiteľ, zmŕtvychvstanie, vylievanie krvi na kríži, knieža temnôt, odovzdávanie hriechov“ môžeme použiť aj menej strašidelné a desivé termíny. Môžeme hovoriť o láske k bližnému, o láske k prírode, o láske k životu. Možno týmto slovám budú ľudia viacej rozumieť, a následne budú môcť podľa toho aj konať.

Netvrdíme, že kresťania chodiaci do kostolov sú zlí. Sú to ľudia na ceste k poznaniu. Nepochybné je veľa kresťanov chodiacich do chrámov, na ktorých môže byť každá cirkev hrdá. Veríme, že aj Vy patríte k nim. Možno, keď nebudeme toľko hovoriť o križovaní, o vyliatej krvi a o našej hriešnosti, budeme potom menej „križovať“, menej prelievať krv a menej hrešiť.

Na záver chceme pripomenúť, že obhajujeme hriešnikov-mýtnikov. Nie nehriešnikov-farizejov. Vieme o našich „klientoch“, že sú to často poriadne hriešni ľudia. Kto v dnešnej dobe reprezentuje farizejov-nehriešnikov, je otázka pre Vás. A vôbec nie je ťažké si na ňu odpovedať.

S pozdravom redakcia PPŽ

2.
LIST

Dostali sme list od manažmentu redakcie OZ Proti prúdu, ktoré vydáva pouličný časopis Nota bene. Ľudia sa nás často pýtajú, či sme aj my z Nota bene. V minulom čísle PPŽ sme písali, že sme veľa náhodným ľuďom (o ktorých sme si mysleli, že by sme im takto mohli pomôcť) darovali niekoľko desiatok časopisov, aby si finančne prílepili. V uvedenom čísle sme pripomenuli, že nepreberáme zodpovednosť za týchto ľudí a spôsob, akým ponúkajú náš časopis. Snažíme sa vysvetľovať ľuďom, že nám ide o niečo iné ako vydavateľom časopisu Nota bene a nepovažujeme sa za konkurenciu. Naším cieľom je budovanie Verejných kempov pre bezdomovcov a pripomínanie zodpovednosti nás ostatných. Chceme pomôcť pri prekonaní predsudkov, odsúdenia a nenávisti k týmto ľuďom. Zvolili sme si vlastnú formu, ako to realizovať. Či je táto forma dobrá a prijateľná, posúdite Vy sami. List uverejňujeme v plnom znení: Dobrý deň,

v poslednej dobe sa k nám dostalo viacero informácií o Vašej činnosti s časopisom Priestor pre život. Mali sme aj sami možnosť stretnúť sa s ľuďmi, ktorí ho predávajú.

Myslím, že nám obom ide o pomoc ľuďom bez domova, preto by som uvítala, keby ste s nami komunikovali, prípadne spolupracovali.

Niektoré veci z Vašej strany sa mi nezadajú fér. Časopis Priestor pre život sa predáva v mestách, kde je Nota bene, bez nášho upozornenia. V Bratislave ho predávali aj naši predajcovia, čo je zásadne proti našim pravidlám. Poskytujeme sociálny servis pre predajcov a snažíme sa s nimi pracovať aj okrem predaja časopisu. To si vyžaduje mnoho energie a samozrejme financií. Preto je logické, že vyžadujeme, aby sa predajcovia rozhodli, ktorý z časopisov budú predávať.

Z osobného stretnutia vieme, že niektorí predajcovia Priestoru pre život nepravdivo ohovárajú Nota bene, hovoria ľuďom, že financie získané predajom Nota bene nejdú na správne účely a pod. Stalo sa, že kupujúci sa Vášho predajcu opýtal, či je to Nota bene, on ho oklamal že áno a vzal si od neho 100Sk.

Bola by som rada, keby ste bol so mnou v kontakte a keby sme sa dohodli, ako budeme ďalej postupovať. V súčasnosti negatívne zasahujete do našej práce.

Mohli by sme to vysvetliť čitateľom v časopise Nota bene, ale nechcem, aby sme si navzájom robili problémy. Možno aj my spôsobujeme Vám nejaké problémy, o ktorých nevieme. Ako som už spomenula v úvode listu, verím tomu, že máme spoločný cieľ, aj keď rôzne formy práce.

Myslím že môžeme spoločne nájsť riešenie a spolupracovať.

S pozdravom

Zuzana Csontosová, NOTA BENE

Odpoveď našej redakcie:

Neodmietame spoluprácu. Ide nám o jeden cieľ - pomáhať bezdomovcom. Zatiaľ sa každý snažíme pomáhať iným spôsobom. A to nemusí byť na škodu vecí, naopak, môžeme sa tak dopĺňať v prospech našich klientov.

Chceme Vás však upozorniť na jednu dôležitú vec, že náš časopis nepredávame, my ho distribuujeme. V záhlaví časopisu je to napísané: „Cena ZDARMA. To je rozdiel medzi našimi predajcami a našimi distribútormi. Stovky časopisov sme darovali bez finančnej podpory. Zdarma, alebo za symbolickú cenu pár drobných, ktoré nepokryjú ani náklady na tlač. Vo vydávaní časopisu sme stále stratoví, alebo na úrovni pokrytia nákladov. Preto nechápeme Vašu výčitku, že ponúkame časopis bez Vášho upozornenia v mestách, kde sa predáva Nota bene. Viete, my nemáme až také pravidlá ako Vaša organizácia, nemáme ani kódex predajcu. Máme iba pár stálych distribútorov, ktorých učíme dodržiavať určité etické zásady. Veľa bolo takých o ktorých sme nevedeli, akým spôsobom ponúkali náš časopis. Dokonca sa v niektorých mestách našli „obetavci“, ktorí náš časopis kopírovali a následne ho ponúkali. A deje sa tak aj v súčasnosti. Preto nemusíte vyžadovať od svojich predajcov, aby sa rozhodli či budú predávať Nota bene, alebo náš časopis. Náš časopis sa nepredáva a nehodláme tak ani urobiť.

Je nám ľúto, ak niekto ohovára Nota bene. Ak nájdeme „vinníka“, upozorníme ho, že sa to nerobí. To Vám sľubujeme.

Boli by sme radi s Vami v kontakte, ak ste nám ochotní navrhnuť formu spolupráce. Neradi by sme zasahovali negatívne do Vašej práce. Myslíme si, že Vaša organizácia nezasahuje do našej činnosti a nerobíte nám žiadne problémy. Stotžňujeme sa s Vaším názorom na konci listu: „máme spoločný cieľ, aj keď rôzne formy práce“. A tých, čo pracujú z lásky pre druhých je stále málo.

Redakcia PPŽ

Vaše články

V tejto rubrike budeme uverejňovať vaše príspevky. Náš alternatívny časopis je otvorený rôznym názorom. Sme ochotní uverejniť každý názor, ktorý podporuje lásku k blížnemu, lásku k životu. Je veľa ciest ako sa stať chápanejším a lepším človekom.

Pani Oľga zo Žiaru nad Hronom nám poslala jeden názor prednesený na „12. Ufologickom kongrese vo Wiesbadene“ docentom Pedrom Romaniukom z Argentíny. Udalosť sa stala v Anglicku 26.11.1977 o 17:05, kedy z televíznych prijímačov znel podivný hlas v angličtine. Trvalo to päť minút. Milióny ľudí od Hampshiru až po Reading, od Berksiru a Whitney až po Oxfordshir, cez Londýn po Southampton a iné mestá počuli tento hlas. Hlas bol veľmi silný, ktorý nikto a nič nemohlo zastaviť ani po vypnutí televíznych prijímačov. Pôvodný obraz bol zrušený a zvuk bol nahradený podivným hlasom nám neznámou technológiou.

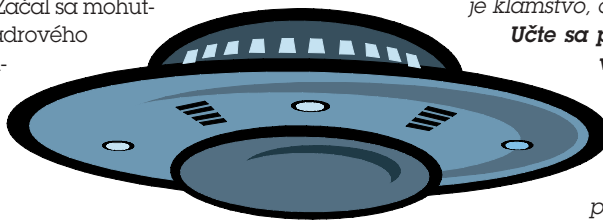
Od tej doby sa mnoho vecí zmenilo. Začal sa mohutný proces odzbrojovania, znižovanie jadrového potenciálu svetových mocností, Helsinská konferencia za ľudské práva a mnoho iných pozitívnych udalostí. Je zaujímavé sa pozrieť s odstupom času na túto udalosť a vytvoriť si vlastný názor:

Toto je hlas veliteľa Aštara.

Som mimozemská bytosť, ktorá vyslala svoje posolstvo z paluby vesmírnej lode, ktorá krúži okolo vašej Zeme. Som autorizovaným zástupcom Galaktickej misie, ktorej lode ste vídali po mnoho rokov na oblohe a ktorým hovoríte „lietajúce taniere“.

V tomto okamžiku s vami hovoríme s múdrosťou a mierom. My prichádzame, aby sme Vás upozornili na nebezpečenstvo, v ktorom sa nachádza ľudská rasa a jej svet. Dávame vám varovanie, ktoré musíte odovzdať ostatným národom, aby ste sa vyhli katastrofe a zabránili jej. Ináč môže postihnúť nie len vás, ale aj ostatné planéty v Slniečnom systéme.

Iba týmto spôsobom budete mať podiel na veľkom prebudení, ktoré prichádza vekom Vodnára. Tento vek môže byť periódou pravého mieru a skvelej evolúcie ľudskej rasy, ale to sa môže uskutočniť len vtedy, keď si všetci regenti dnešného atómového nebezpečia uvedomia svoju zodpovednosť. Upokojte sa a počúvajte, lebo sa môže stať, že ďalšie varovanie už nedostanete. Po mnoho

Priestor pre život rokov vaši vedci, vlády a vojenské mocnosti odmietali prijať naše varovania a ďalej experimentovali s bezbožnou silou atómovej energie. Atómové bomby môžu v jednom okamžiku zničiť celú vašu Zem. Odpady z atómových systémov zamoria zem na celé tisícročie.

My, ktorí sme išli po ceste efektívneho evolučného vývoja, sa teraz nachádzame na veľmi vysokom stupni a to čo hovorím môžeme plne potvrdiť. Hodina konfliktov už minula. Rasa, ktorej ste súčasťou, nech sa snaží dosiahnuť vyššej úrovne vo všetkých ľudských sektoroch, ktoré sú toho hodné a zaslúžia si to. Ostatku podobných sektorov ostáva už len málo času, aby sa naučili žiť v mieri a dobrej harmónii. V opačnom prípade je nutné znášať následky.

Na Zemi existuje malá skupina ľudí, ktorá sa učí žiť v mieri a harmónii, čo má slúžiť ku vzoru ostatným. Je vám daná sloboda výberu urobiť tak, alebo toto učenie odmietnuť. Počúvajte hlas Aštara. Vedzte, že na Zemi je mnoho falošných prorokov a vodcov, ktorí vysávajú vaše energie, ktoré ste si úprimne a korektné zaslúžili. Využívajú vás na bezbožné ciele a dávajú vám iba bezcenný brak! Chýbajúce uvedomenie je slabosťou väčšiny ľudstva. Musíte sa učiť počúvať vnútorný hlas, ktorý vám povie čo je pravda a čo je klamstvo, čo je chaos, konfúzia a zlo.

Učte sa počúvať vnútorný hlas. Hlas pravdy je v každom z vás. Týmto spôsobom sa dostanete na pozitívnu cestu evolúcie, ktorá je najdôležitejším a konečným cieľom života.

Toto je naše posolstvo pre našich priateľov. My strážime váš vývoj po mnoho rokov. Vy už viete, že sme nad vašou planétou. A okolo vašej planéty je viac bytostí, než sú vaši vedci ochotní pripustiť.

Máme o vás a o vašu vývojovú cestu veľkú starosť. Urobíme všetko, aby sme vám pomohli. Je na vás, aby ste sami poznali svoju cestu a učili sa ju. Musíte si sami zvoliť cestu k univerzálnemu životu. Nebojte sa ničoho, len žite v harmónii s prírodou vašej planéty.

My vám ďakujeme, že ste nás vypočuli. Zatiaľ vás s našou loďou opúšťame. Buďte požehnaní Najvyššou láskou a Pravdou Ducha.

Tento tajomný hlas bolo počuť päť minút, pozemské systémy ho nemohli prerušiť. Taktiež ministerstvo informácií Veľkej Británie a vedenie nezávislých televíznych spoločností sa vyjadrili, že toto vysielanie nemohli anulovať, ako sa to bežne praktikuje s pirátskymi vysielaciami. To dokazuje, že sa jednalo o vyspelejšiu techniku ako bola mimozemská. Tento fenomén mal byť zatatený, ako sa to u témy mimozemských civilizácií často stáva.

pokračovanie zo strany 3

dokážu zaspievať Narodil sa Kristus Pán. Viera skutočne ako „hrom“.

4 Chóristi (od slova chór) Menej či viac početná skupina kostolného ľudu, ktorému už dávno nestačí oná prízemná viera v lodi kostola a preto vystupujú nedeľu čo nedeľu bližšie k nebesiam.

Chóristi, väčšinou opretí o zábradlie, pozorujú z vtácej perspektívy zasadať poriadok sediacich dole. Zo slova Božieho toho asi veľa nepočujú, ale presne vedia, kto v nedeľu v kostole chýba. Od chodičov sa líšia tým, že bohoslužbu trávia vo vyššej nadmorskej výške.

Istý akolyta sa pokúsil pred svätou omšou chór uzavrieť

a veril, že keď sa chóristi nedostanú na chór, zaujmú miesta v lodi kostola. Mýlil sa. Odišli domov.

6 Kolieskári (od slov koleso, koliesko)

Je to skupina „tiežveriacich“, ktorí prakticky do kostola vôbec nechodia. Kontakt s Cirkvou majú iba dvakrát v živote a raz po smrti. A to vždy na kolieskach.

V prvom prípade ich ktosi privezie na krst na kolieskach kočíka. Potom ich v kostole už dlho nikto nevidí. Druhá cesta do kostola ktorá nasleduje je opäť na kolesách (osobného automobilu) - tento raz na svadobný obrad. Nakoniec ich čaká ešte cesta tretia - posledná - na kolieskách pohrebného voza.

Kolieskári a ich členovia rodiny

trpia nevyvráteným bludom, že sú dokonalými katolíkmí. Istá žena z tejto skupiny nedávno povedala: „My sme hlboko veriaci rodina. Vlani nášho dedka pochovávali i s pánom farárom.“ Či ukladali do hrobu oboch, to ona - zbožná duša - neupresnila.

6 Občasníci (od slov tu a tam, občas)

Sú to väčšinou vedeckí ateisti, ktorí do kostola nechodia zo zásady. Sú však ochotní to za určitých podmienok občas porušiť. Z toho teda ich názov.

Napríklad, keď je vonku veľká búrka, prietrz mračien a kostol je práve otvorený, alebo keď ich náhodou požiadajú kolieskári o to, aby boli krstnými rodičmi ich detí. Potom sa pred kňazom zriekajú

všetkého, čoho sa majú a sľubujú, čo sa sľubiť má. Ale predovšetkým sa vyznajú z viery ku všetkému, čo sa veriť má. Občas vedia, ako sa zachovať. To by však v takomto prípade mal vedieť aj kňaz.

7 Živí vo viere Zostávajúca skupina tých, ktorí skutočne a poctivo, napriek všetkým ostatným zlyhaniam na ceste, idú za Ježišom. Hľadajú Božiu vôľu a veria nielen v Boha, ale tiež Bohu. Trpia a radujú sa s Cirkvou. Túžia vedieť o svojej viere viac, rásť v nej a zostať verní za všetkých okolností.

Milujú Cirkev so všetkými jej bolesťami. Napriek tomu, že to všetko je veľmi ťažké, veria! A v tejto viere a vo vedomí spoločenstva s Bohom je ich sila i radosť.

Táto tabuľa vás víta pri vstupe do Verejného kempu

V tejto chatke na území Verejného kempu žije pár obyvateľov

Pokračovanie úvah hľadania pravdy jedného bezdomovca z Verejného kempu

Adam a Eva byli rodičové nás všetch. Bůh vědel co činí, ale vývoj lidstva ponechal v našich rukách. Jedním slovem, Bůh byl a zůstane vtipálkem, kterému neschází smysl pro humor jemu vlastní. Ponechal lidstvo svému obrazu, ale zapoměl na skutečnost ras. Dnes každý z nás dobře zná zeměpisná pásma, barvu kůže lidí žijících v dané oblasti, s odlišnou kulturou, chápáním smyslu života, ač pocházíme z jedné krve.

Je k smíchu úsměv, když nedokážeme chápat jeho záměr. Je přímo zarážející, když s úsměvem vládcí posílali lidi na smrt, jen za pouhou pravdu. Lhání národům bylo a je základem mocných. Dnes mocní nás nutí k jejich rozhodnutí, aniž by se lidé tázali jak žijí v každodenním koloběhu starostí o přežití a lepší zítřek.

I za vlády tehdejší moci, kladiva a srpu, byl zítřek hlavním sloganem, ale kladivo sloužilo k ubíjení lidí chápačích a srp stíhal hlavy nepohodlným. I dnešní doba má lidi chápačící, díky učení a nepohodlné pro vědomost učení im daného. Dnes je zapotřebí více znalostí k pochopení deňí kolem nás všech. Na ulicích se potkáváme s lidma, kteří jsou chudobní a těch přibývá čím dál víc. A lidí, kteří na chudých bohatnou je čím dál víc taky. Proto je i dnešní doba na zamyslení se nad lhostejností vládnoucích kruhů, kteří pod rouškou úsměvu ožebračují vlastní národy.

Přibývá lidí bez domova, sebevražd lidí různého věku. Jsme přece z jedné krve, ale bez vzájemné pomoci a pochopení jeden druhého. Základem tohto dění kolem nás je dána životníma starostma o budoucnost nás všech. Lidí bez práce a domova přibývá, a tolerance schází.

Pod'akovanie

▪ Ďakujeme tým ľuďom, ktorí náš časopis po prečítaní nezahodica, ale dajú ho prečítať známemu či neznámemu susedovi. Veľmi nám tým pomáhate, možno aj sebe.

▪ Ďakujeme všetkým prispievateľom na uliciach Slovenských miest za príspevok pre našu organizáciu. Začíname stavať ďalšiu chatku pre bezdomovcov. Na náš účet v banke sme dostali od Vás skoro 5.000 Sk, od doby vydávania

nášho časopisu. Veľmi Vám ďakujeme a budeme sa snažiť využiť Vaše príspevky čo najefektívnejšie.

▪ Milí čitatelia, ďakujeme za Vaše pochopenie a morálnu podporu, ktorá sa nedá oceniť žiadnym príspevkom. Vydávanie časopisu je aj pokusom o prevenciu, aby ľudí bez domova bolo stále menej. Nesnažíme sa pomôcť len bezdomovcom, ale aj utrápeným, chorým a nešťastným. A tých je na Slovensku žiaľ veľmi veľa.

Ďakujeme.

Motto:

Prvá púpava

...dnes vidím prvú tohtoročnú púpavu,
pod oknom rastie, precitujem to krásne
zlato žlté šťastie...
iba trošku stisnem srdce...
nech z neho kvapne ako more trošičku
do púpavovej básne.

Pozerám sa hore k Slnku zlatému
malé slniečka púpav na zem padajú...
púpav miliárd, nuž čo by som si
viac mohol priať ***

Snáď na cestu v noci sa vydať
na mäkkých tónoch jarných vtákov
a tónov *** ÓM *** k súhvezdiu Orión
a hviezdičke Veľkej, ktorú najmenšiu vidím,
malú zlatú púpavu s Láskou prilepím***

...už tretí deň mráz a sneh poletuje
hoc Slnko svieti, sneží...sneží...sneží...
ako v zime...
snehom sú prikryté zlaté púpavy...

Miliardám púpav, tak bocianom aj lastovičkám,
vietor, mráz a sneh pribrzdlili let...
...dopredu sa nedá a naspäť tiež...
stíchol vtákom spev a ľuďom jarný sen.

Iba tá malá púpava súhvezdiu Orión*
Láskou prilepená, vtákom aj púpavám,
ľuďom aj pyramídam vysielala teplé signály,
že tam ten Boží Svet nás čoskoro oteplí *****

JOŠI

Oznamy

▪ Snažíme sa dať predchádzajúce čísla na WWW stránku. Robia nám to dobrovoľníci a vďaka ich ochote sa nám to rýchlo podarí. Radi by sme

boli, keby to bolo čo najskôr.

▪ Ak sa Vám naše články páčia alebo nepáčia, napíšte, zavolajte.

▪ Kto bude chcieť zaslať predchádzajúce čísla PPŽ, pošlite nám obálku so

známkou a pár drobných a radi Vám ho pošleme až domov.

▪ Stále hľadáme dopisovateľov, prispievateľov do nášho netradičného časopisu.

Časopis Priestor pre život vydáva Občianske združenie Proces-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, tel.: 0903 033 677

Registrácia: Ministerstvo kultúry SR, číslo 2879/2002, Šéfredaktor: Pavol Hroznár, Zodpovedný redaktor: Daniel Diškanec

číslo účtu: 5261664/5200, IČO: 378 00 371

[http:// proces3.webpark.sk](http://proces3.webpark.sk)